

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 345

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 mai 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 387 din 19 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	2-4
	Decizia nr. 417 din 26 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4-5
	REPUBLICĂRI	
	Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar	6-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 387**

din 19 martie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹
din Codul de procedură penală**

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Odangiu în Dosarul nr. 8.791/325/2008 al Judecătoriei Timișoara, de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.152/259/2008 al Tribunalului Prahova — Secția penală, și de Alexandru Lăutaru în Dosarul nr. 12.118/281/2008 al Judecătoriei Ploiești — Secția penală.

La apelul nominal răspunde Marin Duță, în calitate de reprezentant legal al Societății Agricole Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.271D/2008, nr. 2.275D/2008 și nr. 2.318D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Marin Duță, în calitate de reprezentant al autorului excepției, arată că nu este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.275D/2008 și nr. 2.318D/2008 la Dosarul nr. 2.271D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul lui Marin Duță, în calitate de reprezentant al autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, depunând concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.791/325/2008, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Marian Odangiu cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală.

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.152/259/2008, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de**

procedură penală. Excepția a fost ridicată de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale referitoare la plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 12.118/281/2008, **Judecătoria Ploiești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Lăutaru cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că textul de lege criticat încalcă egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, dreptul de asociere, dreptul de proprietate privată, condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, imparțialitatea și egalitatea justiției, folosirea căilor de atac și rolul Ministerului Public, deoarece verificarea rezoluției sau ordonanței procurorului de netrimiteră în judecată se face doar pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a eventualelor înscrisuri noi prezentate, iar părțile sunt lipsite de un grad de jurisdicție, calea de atac a apelului fiind suprimată. De asemenea, critică dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, întrucât acestea nu permit formularea unei plângeri în fața judecătorului împotriva măsurii luate de procuror cu privire la indisponibilizarea unor bunuri în faza de urmărire penală. În fine, autorul excepției Societatea Agricolă Inotești apreciază că dispozițiile de lege criticate nu apără drepturile cetățenilor, ci permit favorizarea de către autorități a bandelor de hoți.

Judecătoria Timișoara consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Tribunalul Prahova — Secția penală apreciază ca neîntemeiată critica de neconstituționalitate, arătând că art. 278¹ din Codul de procedură penală nu aduce nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Judecătoria Ploiești — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, autorul excepției vizând de fapt completarea dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală în ceea ce privește posibilitatea atacării pe calea plângerii în fața judecătorului și a altor acte sau măsuri dispuse de procuror.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând trimitere în acest sens la Decizia Curții Constituționale nr. 228/2006.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât textul

de lege criticat nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorii excepției. Face trimitere în acest sens la deciziile Curții Constituționale nr. 36/2007, nr. 697/2008 și nr. 777/2008. Mai arată că dispozițiile art. 1, 22 și 44 din Constituție nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimiteră în judecată cuprinse în rechizitoriu.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 cu privire la statul român, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 22 cu privire la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 40 referitoare la dreptul de asociere, ale art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, ale art. 53 cu privire la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 124 alin. (1) și (2) referitoare la înfăptuirea justiției, ale art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac și ale art. 131 alin. (1) referitoare la rolul Ministerului Public, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ din Codul de procedură penală au fost supuse în numeroase rânduri controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.223 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, pentru considerentele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele de principiu cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Dispozițiile art. 1, 22, 40 și 44 din Legea fundamentală nu au incidență în cauza de față.

În ceea ce privește critica referitoare la favorizarea bandelor de infractori, acest aspect nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci este de competența instanței de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Odangiu în Dosarul nr. 8.791/325/2008 al Judecătoriai Timișoara, de Societatea Agricolă Inotești din comuna Colceag, județul Prahova, în Dosarul nr. 1.152/259/2008 al Tribunalului Prahova — Secția penală, și de Alexandru Lăutaru în Dosarul nr. 12.118/281/2008 al Judecătoriai Ploiești — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 martie 2009.

PREȘEDINTE,
Acsinte Gaspar

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 417

din 26 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Avram Marcel Gheorghe în Dosarul nr. 2.165/219/2007 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.165/219/2007, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Avram Marcel Gheorghe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dreptul acuzatului de a nu contribui la propria incriminare impune ca, într-un proces penal, acuzarea să argumenteze învinuirea fără a recurge la probe obținute prin constrângere sau presiune, contrar voinței acuzatului. Arată că prin obligarea unei persoane la recoltarea probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora se încalcă dreptul invocat. În opinia autorului excepției, în jurisprudența Curții Constituționale referitoare la acest text de lege este interpretată greșit decizia de principiu dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Saunders împotriva Regatului Unit*. Se arată că prin această decizie Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu a dispus în niciun fel că sancționarea penală a refuzului de a preda documente sau probe biologice este conformă cu dreptul inculpatului de a nu contribui la propria incriminare.

Tribunalul Cluj — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată în cauză este neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu intră în contradicție cu principiile constituționale, respectiv cu cele din actele internaționale invocate, inclusiv prin referirea și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în această materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Refuzul, împotrivirea ori sustragerea conducătorului unui autovehicul sau al unui tramvai ori a instructorului auto, aflat în procesul de instruire, sau a examinatorului autorității competente, aflat în timpul desfășurării probelor practice ale examenului pentru obținerea permisului de conducere, de a se supune recoltării probelor biologice sau testării aerului expirat, în vederea stabilirii alcoolemiei ori a prezenței de produse sau substanțe stupefiante ori a medicamentelor cu efecte similare acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.”*

Se susține că aceste dispoziții legale încalcă dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție și de

art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate atât cu prilejul analizării art. 79 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 în forma anterioară republicării, cât și ulterior republicării ordonanței de urgență, când a primit o nouă numerotare, prin raportare la prevederi din Legea fundamentală invocate și în prezenta cauză și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 456 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 18 ianuarie 2005, și Decizia nr. 493 din 29 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 961 din 31 octombrie 2005, precum și prin Decizia nr. 337 din 3 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 281 din 26 aprilie 2007, și Decizia nr. 291 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 7 aprilie 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate invocată, pentru considerentele acolo reținute.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele de principiu ale deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, contrar susținerilor autorului excepției, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referindu-se la dreptul persoanei de a nu se autoincrimina, a statuat că acesta nu este absolut, „nu se extinde la utilizarea datelor ce pot fi obținute de la acuzat recurgând la puteri coercitive care există independent de voința suspectului, de exemplu documente ridicate pe baza unui mandat, prelevări de aer expirat, de sânge și de urină, ca și de țesuturi corporale în vederea analizei ADN-ului” (cazul „Saunders împotriva Regatului Unit”, 1996). Așa fiind, invocarea acestei jurisprudențe, din perspectiva unei interpretări proprii a autorului excepției, nu este de natură să demonstreze neconstituționalitatea textului legal criticat.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Avram Marcel Gheorghe în Dosarul nr. 2.165/219/2007 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

REPUBLICĂRI

LEGEA Nr. 7/2006*)

privind statutul funcționarului public parlamentar

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezenta lege reglementează statutul funcționarului public parlamentar din cadrul structurilor de specialitate ale Parlamentului României.

(2) În sensul prezentei legi, prin *structuri de specialitate* se înțelege serviciile Camerei Deputaților și Senatului care desfășoară activitățile prevăzute la art. 3 și la art. 5 alin. (2).

Art. 2. — Funcționarii publici parlamentari numiți în cadrul structurilor de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului au un statut special, conferit de atribuțiile și răspunderile ce le revin, în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului.

Art. 3. — În sensul prezentei legi, activitățile desfășurate de funcționarii publici parlamentari și care implică exercitarea prerogativelor constituționale ale Parlamentului sunt următoarele:

- a) asigurarea din punct de vedere tehnic și de specialitate a elaborării, redactării și definitivării actelor legislative;
- b) elaborarea de studii, sinteze și analize comparative, în scopul îmbunătățirii și perfecționării cadrului legislativ;
- c) organizarea, prezentarea și redactarea lucrărilor de specialitate ale comisiilor parlamentare;
- d) organizarea lucrărilor plenului Camerei Deputaților și Senatului, inclusiv a ședințelor comune;
- e) organizarea și desfășurarea activității Biroului permanent;
- f) documentarea, evidența și informatizarea activității legislative;
- g) gestionarea resurselor umane și financiare, contenciosul administrativ și auditul intern;
- h) organizarea și desfășurarea activităților de relații parlamentare externe și de protocol, precum și activitatea de informatică, relații cu presa și cu publicul, registratură și arhivă.

Art. 4. — (1) Funcția publică parlamentară este o funcție publică specifică de carieră, autonomă.

(2) Funcționarul public parlamentar se bucură de stabilitate și își desfășoară activitatea cu respectarea principiilor legalității, imparțialității, obiectivității, al subordonării ierarhice, precum și al neutralității politice.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), funcționarul public parlamentar care își desfășoară activitatea la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare și la grupurile parlamentare își exercită atribuțiile cu respectarea principiului legalității și al subordonării ierarhice.

Art. 5. — (1) Raporturile de serviciu se nasc și se exercită pe baza actului administrativ de numire, emis în condițiile prezentei legi.

(2) Funcțiile publice parlamentare din cadrul structurilor de specialitate ale Parlamentului sunt funcțiile publice în care sunt numite, pe durată nedeterminată, persoane care desfășoară activitățile prevăzute la art. 3 și persoanele numite în funcția de șef de cabinet.

(3) Persoanele care desfășoară activități de specialitate la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele președinților comisiilor permanente, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare și la grupurile parlamentare pot fi încadrate ca funcționar public parlamentar pe perioadă nedeterminată, funcționar public parlamentar pe perioadă determinată sau personal contractual**).

(4) Prevederile prezentei legi nu se aplică personalului din structurile Parlamentului, care desfășoară activități administrative, de gospodărire, investiții, întreținere-reparații și de deservire, pentru care încadrarea în muncă se face prin contract individual de muncă, potrivit Codului muncii.

Art. 6. — (1) Funcțiile publice parlamentare se clasifică, în raport cu nivelul atribuțiilor titularului funcției publice parlamentare, după cum urmează:

- a) funcții publice parlamentare corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici;
- b) funcții publice parlamentare de conducere;
- c) funcții publice parlamentare de execuție.

(2) Clasificarea funcțiilor publice parlamentare este reglementată în anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

Art. 7. — (1) Funcțiile publice parlamentare corespunzătoare înalților funcționari publici parlamentari sunt: funcția de secretar general, secretar general adjunct și șef de departament sau director general, după caz.

(2) Funcțiile publice parlamentare de conducere sunt: director, director adjunct, șef serviciu, șef secție și șef birou.

(3) Funcțiile publice parlamentare de execuție sunt cele prevăzute în anexa la prezenta lege.

Art. 8. — (1) Se înființează funcția de reprezentant permanent al Camerei Deputaților, respectiv al Senatului pe lângă Parlamentul European, ca angajat contractual al Camerei Deputaților și/sau al Senatului, după caz, salarizat la nivelul funcției publice parlamentare de șef departament sau director general.

(2) Pe perioada misiunii sale în străinătate, persoana care are calitatea de reprezentant permanent al Camerei Deputaților, respectiv al Senatului decontează, pe bază de documente

*) Republicată în temeiul art. V din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 24 aprilie 2009, dându-se textelor o nouă numerotare.

Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2006 și a fost suspendată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2006 pentru suspendarea aplicării prevederilor Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 13 februarie 2006 (respinsă prin Legea nr. 271/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 30 august 2006) și ulterior a mai fost publicată și completată prin:

— Legea nr. 120/2007 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/2006 pentru modificarea și completarea unor acte normative prin care se acordă drepturi sociale, precum și unele măsuri în domeniul cheltuielilor de personal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 4 mai 2007;

— Legea nr. 221/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 9 iulie 2007;

— Legea nr. 287/2007 pentru modificarea art. 77 din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007.

**) Conform prevederilor art. II din Legea nr. 113/2009, dispozițiile art. 5 alin. (3) se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2010.

justificative, cheltuielile privind chiria și întreținerea spațiului de locuit în străinătate, inclusiv utilitățile aferente, cheltuielile de birou privind telefonul, faxul și internetul, cheltuielile privind asigurările de sănătate în străinătate și cheltuielile privind biletele de avion — clasa economic — pentru deplasări în interesul serviciului la și de la Parlamentul European.

(3) Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă modificările corespunzătoare în structura bugetelor de venituri și cheltuieli ale Camerei Deputaților și Senatului.

CAPITOLUL II

Incompatibilități și interdicții

Art. 9. — Calitatea de funcționar public parlamentar este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, cu excepția funcțiilor și activităților didactice din învățământul superior, al cercetării științifice și al creației literar-artistice.

Art. 10. — (1) Funcționarii publici parlamentari nu pot deține funcții și nu pot desfășura alte activități, remunerate sau neremunerate, după cum urmează:

a) în cadrul autorităților sau instituțiilor publice, cu excepția cazului în care raportul de serviciu este suspendat, conform art. 61 alin. (1) lit. a);

b) în cadrul cabinetului demnitarului, cu excepția cazului în care funcționarul public parlamentar este suspendat din funcția publică, în condițiile legii, pe durata numirii sale;

c) în cadrul regiilor autonome sau al societăților comerciale din sectorul public sau privat;

d) în calitate de membru al unui grup de interes economic.

(2) Funcționarii publici parlamentari nu pot fi mandatați ai unor persoane în ceea ce privește efectuarea unor acte în legătură cu funcția publică pe care o exercită.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), la încetarea perioadei pentru care a fost numit sau ales ori la încheierea mandatului demnitarului, după caz, funcționarul public parlamentar este reîncadrat în funcția publică deținută sau într-o funcție similară.

(4) Dispozițiile prezentei legi privind activitatea politică a funcționarului public parlamentar nu se aplică persoanelor care desfășoară activitățile prevăzute la art. 3 la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare și la grupurile parlamentare.

Art. 11. — (1) Nu sunt permise raporturi ierarhice directe, în cazul în care funcționarii publici parlamentari sunt soți sau rude de gradul I.

(2) Persoanele care se află în una dintre situațiile prevăzute la alin. (1) vor opta, în termen de 10 zile, pentru încetarea raporturilor ierarhice directe.

(3) Orice persoană poate sesiza existența situațiilor prevăzute la alin. (1).

(4) Situațiile prevăzute la alin. (1) și, corelativ, neîndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin. (2) se constată de către secretarul general, care va dispune încetarea raporturilor ierarhice directe dintre funcționarii publici parlamentari soți sau rude de gradul I.

(5) Procedura de constatare a incompatibilităților este stabilită prin Regulamentul intern al funcționarilor publici parlamentari din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților sau Senatului, aprobat de Biroul permanent al fiecărei Camere.

CAPITOLUL III

Selectarea, numirea, evaluarea și promovarea funcționarului public parlamentar

SECȚIUNEA 1

Selectarea și numirea funcționarului public parlamentar

Art. 12. — (1) În structurile de specialitate ale Parlamentului o persoană poate ocupa o funcție publică parlamentară, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) are cetățenia română, domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu;

b) cunoaște limba română;

c) a împlinit vârsta de 18 ani;

d) este aptă din punct de vedere medical pentru îndeplinirea funcției; starea de sănătate este atestată pe bază de examen medical de specialitate;

e) îndeplinește condițiile de studii și vechime în specialitate stabilite potrivit prezentei legi;

f) nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni, care o face nedemnă pentru exercitarea unei funcții publice;

g) nu a desfășurat activitate de poliție politică, astfel cum este definită de lege;

h) nu a fost destituită dintr-o funcție publică în ultimii 7 ani;

i) a fost declarată „admis” la concursul sau examenul susținut pentru ocuparea funcției publice parlamentare.

(2) Prevederile alin. (1) lit. e) referitoare la vechimea în specialitate și ale alin. (1) lit. i) nu sunt aplicabile funcționarului public parlamentar care își desfășoară activitatea la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare sau la grupurile parlamentare.

(3) Condițiile de vechime în specialitate necesară pentru ocuparea funcțiilor publice parlamentare de conducere din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului se stabilesc de către birourile permanente reunite ale celor două Camere, iar vechimea minimă în specialitate necesară pentru ocuparea funcțiilor publice parlamentare de execuție se stabilește, de comun acord, de către secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului.

(4) Pe lângă condițiile prevăzute la alin. (1), pentru ocuparea unei funcții publice parlamentare în structurile de specialitate ale Parlamentului pot fi stabilite condiții specifice, aprobate de către Biroul permanent al Camerei Deputaților sau Senatului, la propunerea secretarului general.

Art. 13. — Numirea funcționarului public parlamentar care își desfășoară activitatea la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare sau la grupurile parlamentare se face la propunerea președintelui Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz, a membrului Biroului permanent respectiv sau a liderului grupului parlamentar, după caz.

Art. 14. — (1) Numirea funcționarului public parlamentar se face pe post vacant, prin concurs sau examen, după caz, în condițiile prezentei legi.

(2) Concursul se organizează și se desfășoară în cazul în care, pentru ocuparea unui post vacant, se înscriu minimum două persoane.

(3) Examenul are loc în cazul în care, pentru ocuparea unui post vacant, la concursul organizat s-a înscris o singură persoană sau numărul celor înscriși este egal ori mai mic decât numărul posturilor vacante de același nivel, scoase la concurs.

Art. 15. — Rezultatul concursului sau examenului se aduce la cunoștință candidaților, prin afișare, la sediul Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz, în termen de 5 zile de la susținerea ultimei probe.

Art. 16. — (1) Candidatul nemulțumit de rezultatul concursului sau al examenului se poate adresa cu contestație, la secretarul general, în termen de 5 zile de la afișarea rezultatelor.

(2) Normele de organizare și desfășurare ale concursului sau examenului și procedura de soluționare a contestațiilor se aprobă de Biroul permanent al fiecărei Camere a Parlamentului, la propunerea secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

Art. 17. — (1) Pe baza rezultatelor definitive, secretarul general emite ordinul de numire în funcție a candidatului declarat „admis”.

(2) Actul administrativ de numire are formă scrisă și trebuie să conțină temeiul legal al numirii, numele funcționarului public parlamentar, denumirea funcției publice parlamentare, data de la care urmează să exercite funcția publică parlamentară, drepturile salariale, precum și locul de desfășurare a activității.

(3) Fișa postului aferentă funcției publice parlamentare se anexează la actul administrativ de numire, iar o copie a acesteia se înmânează funcționarului public parlamentar.

(4) La investirea în funcția publică parlamentară, funcționarul public parlamentar depune jurământul de credință, în termen de 3 zile de la emiterea actului de numire.

(5) Jurământul prevăzut la alin. (4) are următorul conținut: *„Jur să respect Constituția, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, să aplic în mod corect și fără părtinire legile țării, să îndeplinesc conștiincios îndatoririle ce îmi revin în funcția publică parlamentară în care am fost numit, să păstrez secretul profesional și să respect norme de conduită profesională și civică. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”*. Formula religioasă de încheiere va respecta libertatea convingerilor religioase.

(6) Jurământul de credință se poate depune și fără formula religioasă.

(7) Funcționarul public parlamentar depune jurământul de credință în fața secretarului general, care poate fi asistat de secretarul general adjunct și de conducătorul compartimentului în care își va desfășura activitatea.

(8) Secretarul general și secretarul general adjunct depun jurământul de credință în fața Biroului permanent al Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz.

Art. 18. — (1) Neprezentarea la termenul fixat pentru depunerea jurământului de credință, consemnată în scris, duce la revocarea ordinului de numire în funcția publică parlamentară a persoanei în cauză, cu excepția situației în care dovedește că motive obiective au împiedicat-o să se prezinte și pe care le face cunoscute, în termen de 5 zile, secretarului general al Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz.

(2) În termen de 5 zile de la încetarea motivelor prevăzute la alin. (1), funcționarul public parlamentar are obligația de a depune jurământul de credință.

(3) Refuzul depunerii jurământului de credință prevăzut la art. 17 alin. (5) sau neprezentarea în condițiile alin. (2) se consemnează în scris și atrage revocarea ordinului de numire în funcția publică parlamentară.

Art. 19. — (1) În funcțiile publice parlamentare corespunzătoare înalților funcționari publici sunt numiți secretarul general și secretarul general adjunct ai Camerei Deputaților sau Senatului, precum și șeful de departament sau directorul general, după caz.

(2) Numirea în funcția de secretar general și de secretar general adjunct se face de Camera Deputaților sau de Senat, potrivit regulamentului fiecărei Camere.

(3) Numirea în funcția publică parlamentară de șef de departament ori de director general, după caz, se face de secretarul general, cu avizul Biroului permanent al Camerei Deputaților sau Senatului.

Art. 20. — (1) În funcțiile publice parlamentare de conducere din structurile Camerei Deputaților sau Senatului se numesc funcționari publici cu studii superioare de lungă durată, absolvite cu diplomă de licență ori echivalentă, după caz, care îndeplinesc condițiile stabilite conform art. 12.

(2) Numirea în funcțiile publice parlamentare de conducere se face pe bază de concurs, organizat de secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, în limita posturilor vacante, potrivit normelor stabilite de Biroul permanent al fiecărei Camere a Parlamentului.

(3) Înalții funcționari publici parlamentari și funcționarii publici parlamentari cu funcții de conducere beneficiază de indemnizația de conducere prevăzută de legea privind salarizarea funcționarilor publici.

SECȚIUNEA a 2-a

Evaluarea activității funcționarului public parlamentar

Art. 21. — Evaluarea profesională individuală a funcționarilor publici parlamentari se face anual, în condițiile legii.

Art. 22. — Criteriile de evaluare a activității profesionale individuale, precum și metodologia de evaluare și de contestare a calificativelor acordate se aprobă de către Biroul permanent al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, la propunerea secretarului general.

SECȚIUNEA a 3-a

Promovarea în funcție a funcționarului public parlamentar

Art. 23. — (1) În carieră, funcționarul public parlamentar beneficiază de dreptul de a promova în funcție.

(2) Promovarea într-o funcție publică parlamentară superioară se face prin concurs sau examen.

Art. 24. — (1) În vederea prezentării la examen sau la concurs, pentru a promova într-o funcție superioară, funcționarul public parlamentar trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să aibă vechimea minimă stabilită conform art. 12 alin. (3);
- b) să fi obținut la evaluarea activității profesionale din ultimii 2 ani cel puțin calificativul „Bun”;
- c) să îndeplinească cerințele specifice, prevăzute în fișa postului.

(2) Metodologia de organizare și desfășurare a examenului sau concursului pentru promovarea într-o funcție parlamentară superioară se aprobă de Biroul permanent al Camerei Deputaților, respectiv de Biroul permanent al Senatului, la propunerea secretarilor generali ai acestora.

Art. 25. — Promovarea funcționarului public parlamentar se poate face numai în funcția imediat superioară și numai o dată pe an, în condițiile prevăzute de prezenta lege.

Art. 26. — (1) Funcționarul public parlamentar a cărui activitate, cu ocazia evaluării profesionale anuale, a fost notată cu calificativul „Nesatisfăcător” sau „Satisfăcător” nu poate fi promovat în anul imediat următor.

(2) În situația în care, în ultimii 2 ani consecutivi, funcționarul public parlamentar a fost notat cu calificativul „Nesatisfăcător”, secretarul general propune funcționarului respectiv trecerea într-o funcție inferioară, în limita posturilor vacante. Dacă nu există posturi vacante ori propunerea nu este acceptată, se procedează la eliberarea din funcție a funcționarului public parlamentar ca necorespunzător.

SECȚIUNEA a 4-a

Formarea profesională a funcționarului public parlamentar

Art. 27. — (1) Funcționarul public parlamentar are dreptul și obligația de a-și perfecționa pregătirea profesională și de a urma cursuri de perfecționare organizate în acest scop.

(2) Formarea și perfecționarea pregătirii profesionale au caracter continuu, se organizează, se finanțează și se desfășoară potrivit programului anual aprobat de Biroul permanent al fiecărei Camere a Parlamentului.

Art. 28. — Formarea și perfecționarea profesională ale funcționarilor publici parlamentari se realizează în următoarele forme:

- a) participarea la cursuri organizate de Parlament sau de furnizorii de servicii de formare și perfecționare profesională specifice activității parlamentare, din țară sau din străinătate;
- b) stagii de adaptare profesională la cerințele funcției;
- c) stagii de practică și specializare în țară și în străinătate;
- d) formare și perfecționare profesională individualizată;
- e) alte forme de pregătire profesională.

Art. 29. — (1) Planul de formare și perfecționare profesională se aprobă de Biroul permanent al fiecărei Camere a Parlamentului, la propunerea secretarului general al fiecărei Camere, cu consultarea sindicatului.

(2) Planul de formare și perfecționare profesională, după aprobare, se aduce la cunoștința funcționarilor publici parlamentari.

Art. 30. — (1) Funcționarii publici parlamentari beneficiază de drepturile salariale convenite, pe perioada în care urmează forme de perfecționare profesională, în situația în care acestea sunt:

- a) organizate la inițiativa Parlamentului;
- b) urmate la inițiativa funcționarului public parlamentar, cu aprobarea secretarului general.

(2) În cazul în care cursurile de perfecționare sunt organizate în altă localitate decât cea de domiciliu, funcționarul public parlamentar beneficiază și de drepturile de delegare, potrivit prezentei legi.

(3) Pentru acoperirea cheltuielilor planurilor de formare și perfecționare profesională ale funcționarilor publici parlamentari, în bugetele anuale ale fiecărei Camere sunt prevăzute sumele necesare pentru cheltuielile respective.

(4) Secretarul general prezintă anual Biroului permanent un raport cu privire la realizarea planurilor de formare și perfecționare profesională, precum și cheltuielile aferente.

Art. 31. — (1) Funcționarul public parlamentar care urmează o formă de specializare sau de perfecționare cu o durată mai mare de 3 luni și primește pe această perioadă drepturile salariale este obligat să se angajeze în scris că va lucra minimum 3 ani în cadrul Camerei Deputaților sau Senatului, după caz. În cazul nerespectării angajamentului, acesta va suporta cheltuielile efectuate, proporțional cu timpul rămas până la împlinirea termenului.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică funcționarului public parlamentar care nu mai deține funcția publică din motive ce nu îi sunt imputabile sau în cazul în care a intervenit transferul în interesul serviciului.

CAPITOLUL IV

Drepturile și obligațiile funcționarului public parlamentar

SECȚIUNEA 1

Drepturile funcționarului public parlamentar

Art. 32. — Stabilirea drepturilor funcționarilor publici parlamentari ține seama de importanța atribuțiilor și răspunderilor ce le revin în scopul realizării prerogativelor constituționale ale Parlamentului, ca organ reprezentativ suprem al poporului român și ca unică autoritate legiuitoare a țării, precum și de incompatibilitățile și interdicțiile ce le sunt stabilite prin prezenta lege.

Art. 33. — (1) Funcționarul public parlamentar are dreptul de a fi încadrat în funcția corespunzătoare pregătirii, specializării, competenței profesionale, experienței și aptitudinilor personale.

(2) Funcționarul public parlamentar are dreptul de a fi promovat în funcție corespunzătoare pregătirii, experienței și rezultatelor profesionale consemnate în evaluările anuale.

(3) Funcționarul public parlamentar se bucură de stabilitate, de egalitate de șanse și de tratament la numirea și promovarea în funcție, precum și la accesul la formele de pregătire profesională.

Art. 34. — (1) Funcționarul public parlamentar beneficiază de un tratament corect la locul de muncă, cu respectarea demnității sale.

(2) Activitatea funcționarului public parlamentar se desfășoară în condiții de muncă de natură să îi ocrotească sănătatea și integritatea fizică.

Art. 35. — Funcționarul public parlamentar are dreptul de a fi informat cu privire la deciziile care se iau în aplicarea prezentului statut și care îl vizează în mod direct.

Art. 36. — Funcționarii publici parlamentari se pot organiza în asociații profesionale sau în alte asociații care au ca scop reprezentarea intereselor proprii, perfecționarea pregătirii profesionale, precum și protejarea statutului lor.

Art. 37. — (1) Dreptul la asociere sindicală este garantat funcționarilor publici parlamentari, în condițiile legii.

(2) Funcționarii publici parlamentari își pot exercita dreptul la grevă, în condițiile legii.

Art. 38. — Funcționarii publici parlamentari pot fi aleși sau numiți într-o funcție de demnitate publică, în condițiile legii.

Art. 39. — Pentru activitatea desfășurată, funcționarul public parlamentar are dreptul la un salariu de bază lunar, sporuri, indemnizații, premii și altele asemenea, potrivit legii.

Art. 40. — (1) Stabilirea salariilor de bază ale funcționarilor publici parlamentari se face în mod diferențiat, avându-se în vedere realizarea unei ierarhii juste în sistem de carieră, în raport cu natura, importanța, complexitatea și responsabilitatea funcțiilor în care aceștia sunt numiți, cu vechimea, disponibilitatea, confidențialitatea și fidelitatea acestora în asigurarea bunei funcționări a serviciului.

(2) Salariile de bază ale funcționarilor publici parlamentari se stabilesc prin lege.

(3) Până la adoptarea unei legi speciale, salariile de bază ale funcționarilor publici parlamentari se acordă în cuantum și în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările ulterioare. De asemenea, funcționarii publici parlamentari beneficiază și de celelalte drepturi prevăzute de Legea nr. 53/1991 privind indemnizațiile și celelalte drepturi ale senatorilor și deputaților, precum și salarizarea personalului din aparatul Parlamentului României, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Secretarul general și secretarul general adjunct al Camerei Deputaților și Senatului beneficiază de indemnizația prevăzută în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000, aprobată prin Legea nr. 383/2001, cu modificările ulterioare. Ei beneficiază, de asemenea, și de drepturile prevăzute de Legea nr. 53/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 41. — (1) Funcționarii publici parlamentari au dreptul, în fiecare an calendaristic, la concediu de odihnă plătit, potrivit legii și regulamentului intern al fiecărei Camere. Concediul de odihnă neefectuat până la sfârșitul anului din motive care privesc exercitarea atribuțiilor de serviciu ori din alte motive obiective, potrivit regulamentului, se compensează în bani.

(2) Stabilirea concediului de odihnă și modul de calcul al indemnizației pentru concediul de odihnă se aprobă, prin

regulament, de Biroul permanent al Camerei Deputaților și Senatului.

(3) Cu 5 zile înaintea plecării în concediul de odihnă, funcționarul public parlamentar primește indemnizația de concediu, care nu poate fi mai mică decât suma rezultată din cumularea salariului de bază, a indemnizației de conducere și a sporurilor acordate la salariul de bază din luna anterioară plecării în concediul de odihnă și o primă egală cu salariul de bază din aceeași lună.

Art. 42. — Funcționarii publici parlamentari au dreptul la concedii medicale și la alte concedii, în condițiile legii.

Art. 43. — (1) Funcționarii publici parlamentari au dreptul la tichete de masă, în condițiile legii.

(2) Secretarilor generali și secretarilor generali adjuncți ai Camerei Deputaților și Senatului, care nu au domiciliul în municipiul București, li se asigură cazare la hotel sau, în cazul în care nu beneficiază de cazare la hotel, li se acordă, pe noapte, 70% din tariful minim negociat cu unitățile hoteliere pentru cazarea unui deputat sau senator.

(3) Secretarii generali și secretarii generali adjuncți ai Camerei Deputaților și Senatului, care nu au domiciliul în municipiul București, beneficiază lunar de 4 deplasări dus-întors între municipiul București și localitatea în care își au domiciliul, cu orice mijloc de transport, ale căror cheltuieli se decontează în condițiile legii.

Art. 44. — (1) Perioada în care funcționarul public parlamentar de specialitate juridică desfășoară activitate în structurile de specialitate ale Parlamentului se consideră vechime în magistratură și în specialitate, în condițiile legii.

(2) Se consideră, de asemenea, vechime în specialitate și perioada în care funcționarii publici parlamentari de altă specialitate își desfășoară activitatea în structurile de specialitate ale Parlamentului.

Art. 45. — Pentru merite deosebite în activitate, funcționarii publici parlamentari care au obținut numai calificativul „Excepțional” în ultimii 5 ani pot fi propuși pentru conferirea de decorații, potrivit legii.

SECȚIUNEA a 2-a

Obligațiile funcționarului public parlamentar

Art. 46. — (1) Funcționarii publici parlamentari au obligația să îndeplinească cu profesionalism, imparțialitate și în conformitate cu legea îndatoririle de serviciu și să se abțină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului corpului funcționarilor publici parlamentari.

(2) Funcționarii publici parlamentari au îndatorirea de a respecta normele de conduită profesională prevăzute de lege.

Art. 47. — Funcționarii publici parlamentari au obligația să nu știrbească, în orice împrejurare, prin activitatea desfășurată și conduita personală, prestigiul funcției și al Parlamentului.

Art. 48. — (1) Funcționarii publici parlamentari au obligația ca, în exercitarea atribuțiilor ce le revin, să nu favorizeze vreun partid politic și să nu participe la activități politice în timpul programului de lucru.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile funcționarilor publici parlamentari care își desfășoară activitatea la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare și la grupurile parlamentare.

(3) Funcționarilor publici parlamentari le este interzis să facă parte din asociații interzise de lege și să participe la manifestări politice și sindicale ilegale.

Art. 49. — (1) Funcționarii publici parlamentari sunt obligați să îndeplinească atribuțiile ce revin postului pe care îl ocupă.

(2) Funcționarii publici parlamentari sunt obligați să se conformeze dispozițiilor primite de la superiorii ierarhici și să rezolve în termenul stabilit lucrările repartizate de către aceștia.

(3) În caz de imposibilitate a exercitării funcției, funcționarii publici parlamentari sunt obligați să anunțe de îndată șefii ierarhici.

Art. 50. — Funcționarii publici parlamentari au obligația să păstreze secretul de serviciu, precum și confidențialitatea în legătură cu faptele, informațiile sau documentele de care iau cunoștință în exercitarea funcției publice parlamentare, în condițiile legii, cu excepția informațiilor de interes public.

Art. 51. — (1) Funcționarilor publici parlamentari le este interzis să solicite sau să accepte, direct ori indirect, pentru ei sau pentru alții, în considerarea funcției lor publice parlamentare, daruri ori alte avantaje.

(2) Funcționarilor publici parlamentari le este interzis să primească direct cereri a căror rezolvare intră în competența lor sau să discute direct cu petenții ori să intervină pentru soluționarea acestor cereri, cu excepția celor cărora le sunt stabilite asemenea atribuții.

(3) La numirea într-o funcție publică parlamentară, precum și la încetarea raporturilor de serviciu funcționarii publici parlamentari sunt obligați să depună, în condițiile legii, declarația de avere. Declarația de avere se actualizează potrivit legii.

Art. 52. — Funcționarii publici parlamentari au obligația să respecte întocmai regimul juridic al conflictului de interese și al incompatibilităților stabilite de lege.

Art. 53. — Funcționarii publici parlamentari sunt obligați să urmeze formele de pregătire și perfecționare profesională organizate de Parlament sau de furnizorii de servicii de formare și perfecționare profesională, specifice activității parlamentare din țară sau din străinătate.

Art. 54. — Funcționarii publici parlamentari cu funcții de conducere răspund de ordinele și instrucțiunile pe care le dau funcționarilor din subordine. Acestea trebuie să fie conforme cu reglementările legale și să nu lezeze onoarea și demnitatea funcționarilor publici parlamentari care urmează să le execute.

CAPITOLUL V

Modificarea, suspendarea și încetarea raportului de serviciu

SECȚIUNEA 1

Modificarea raportului de serviciu

Art. 55. — Modificarea raportului de serviciu se face prin:

- delegare;
- detașare;
- transfer;
- trecerea într-o altă funcție, ca urmare a promovării unui concurs sau examen, sau în cadrul altui compartiment din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

Art. 56. — (1) Delegarea se dispune în interesul Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz, pe o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice într-un an.

(2) Funcționarul public parlamentar poate refuza delegarea dacă se află în una dintre următoarele situații:

- gravitate;
- își crește singur copilul minor;
- starea sănătății, dovedită cu certificat medical, face contraindicată delegarea.

(3) Delegarea pe o perioadă mai mare de 60 de zile calendaristice în cursul unui an se poate dispune numai cu acordul scris al funcționarului public parlamentar. Măsura se poate dispune pentru o perioadă de cel mult 90 de zile calendaristice într-un an.

(4) Pe timpul delegării, funcționarul public parlamentar își păstrează funcția și salariul și are dreptul la plata cheltuielilor de

transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, potrivit legii.

Art. 57. — (1) Detașarea se dispune în interesul autorității publice sau al instituției publice în care urmează să își desfășoare activitatea funcționarul public parlamentar, pe o perioadă de cel mult 6 luni. În cursul unui an calendaristic un funcționar public parlamentar poate fi detașat pe o perioadă mai mare de 6 luni numai cu acordul său scris.

(2) Detașarea se poate dispune doar dacă pregătirea profesională a funcționarului public parlamentar corespunde atribuțiilor și responsabilităților funcției publice pe care urmează să fie detașat.

(3) Funcționarul public parlamentar poate refuza detașarea dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) graviditate;
- b) își crește singur copilul minor;
- c) starea sănătății, dovedită cu certificat medical, face contraindicată detașarea;
- d) detașarea se face într-o localitate în care nu i se asigură condiții corespunzătoare de cazare;
- e) este singurul întreținător de familie;
- f) motive familiale temeinice justifică refuzul de a da curs detașării.

(4) Pe perioada detașării, funcționarul public parlamentar își păstrează funcția și salariul. Dacă salariul corespunzător funcției publice pe care este detașat este mai mare, el are dreptul la acest salariu. Pe timpul detașării în altă localitate, autoritatea sau instituția publică beneficiară este obligată să îi suporte costul integral al transportului, dus și întors, cel puțin o dată pe lună, al cazării și al indemnizației de detașare.

Art. 58. — (1) Transferul, ca modalitate de modificare a raportului de serviciu, poate avea loc între autoritățile sau instituțiile publice, după cum urmează:

- a) în interesul serviciului;
- b) la cererea funcționarului public parlamentar.

(2) Transferul în interesul serviciului se poate face numai cu acordul scris al funcționarului public parlamentar transferat, de regulă în aceeași funcție publică sau într-una echivalentă. În cazul transferului în interesul serviciului în altă localitate, funcționarul public parlamentar transferat are dreptul la o indemnizație egală cu salariul net calculat la nivelul salariului din luna anterioară celei în care se transferă, la acoperirea tuturor cheltuielilor de transport și la un concediu plătit de 5 zile. Plata acestor drepturi se suportă de autoritatea sau instituția publică la care se face transferul, în termen de cel mult 15 zile de la data aprobării transferului.

(3) Transferul la cerere se face într-o altă funcție publică echivalentă, în urma aprobării cererii de transfer a funcționarului public parlamentar de către conducătorul autorității sau instituției publice la care se solicită transferul.

Art. 59. — (1) Funcționarul public parlamentar poate fi trecut definitiv sau temporar în cadrul altor compartimente din cadrul structurilor de specialitate ale Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

(2) Trecerea definitivă în cadrul altui compartiment se face, cu acordul scris al funcționarului public parlamentar, de către secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

(3) Trecerea temporară în cadrul altui compartiment se dispune motivat de către secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, în interesul Camerei din care funcționarul public parlamentar face parte, pe o perioadă de 6 luni, dar nu mai mare de un an, cu respectarea pregătirii profesionale și a salariului pe care acesta îl are. Funcționarul public parlamentar poate fi trecut temporar în cadrul altui compartiment pe o perioadă mai mare de 6 luni numai cu acordul său scris.

Art. 60. — (1) Exercițarea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere vacante se realizează prin promovarea temporară a unui funcționar public parlamentar care îndeplinește condițiile specifice pentru ocuparea acestei funcții de conducere.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, pe o perioadă de maximum 6 luni.

(3) Exercițarea cu caracter temporar a unei funcții publice parlamentare de conducere, al cărei titular este detașat sau suspendat în condițiile prezentei legi, se realizează prin promovarea temporară, pe durata detașării sau suspendării titularului, a unui funcționar public parlamentar care îndeplinește condițiile specifice pentru ocuparea acestei funcții publice parlamentare.

(4) Măsura prevăzută la alin. (3) se dispune de secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

(5) Dacă salariul corespunzător funcției publice parlamentare pe care este delegat să o exercite este mai mare, funcționarul public parlamentar are dreptul la acest salariu.

SECȚIUNEA a 2-a

Suspendarea raportului de serviciu

Art. 61. — (1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public parlamentar se află în una dintre următoarele situații:

- a) este numit sau ales pe durată determinată într-o altă funcție în cadrul autorităților sau instituțiilor publice; perioada de exercitare a acelei funcții se consideră vechime în funcția publică parlamentară, precum și vechime în specialitate;
- b) este încadrat la cabinetul unui demnitar;
- c) este desemnat de secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, să desfășoare activități în cadrul unor organisme ori instituții internaționale, pentru perioada respectivă;
- d) efectuează stagiul militar, serviciul militar alternativ, este concentrat sau mobilizat;
- e) este arestat preventiv;
- f) efectuează tratament medical în străinătate, dacă funcționarul public parlamentar nu se află în concediu medical pentru incapacitate temporară de muncă, precum și pentru însoțirea soțului sau, după caz, a soției ori a unei rude până la gradul I inclusiv, în condițiile legii;
- g) se află în concediu pentru incapacitate temporară de muncă, în condițiile legii;
- h) carantină, în condițiile legii;
- i) concediu de maternitate, în condițiile legii;
- j) este dispărut, iar dispariția a fost constatată prin hotărâre judecătorească irevocabilă;
- k) forța majoră;
- l) în alte cazuri expres prevăzute de lege.

(2) În termen de 5 zile calendaristice de la data încetării motivului de suspendare de drept, funcționarul public parlamentar este obligat să informeze în scris secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, despre acest fapt.

(3) În termen de 5 zile de la expirarea termenului prevăzut la alin. (2), secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, este obligat să asigure condițiile necesare reluării activității de către funcționarul public parlamentar.

Art. 62. — (1) Raportul de serviciu se suspendă la inițiativa funcționarului public parlamentar în următoarele situații:

- a) concediu pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani sau, în cazul copilului cu handicap, până la împlinirea vârstei de 3 ani, în condițiile legii;

b) concediu pentru îngrijirea copilului bolnav în vârstă de până la 7 ani sau, în cazul copilului cu handicap pentru afecțiunile intercurente, până la împlinirea vârstei de 18 ani;

c) concediu pentru formare profesională;

d) desfășurarea unei activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale în alte situații decât cele prevăzute la art. 61 alin. (1) lit. c);

e) pentru participare la campania electorală până în ziua ulterioară alegerilor, dacă nu este ales;

f) concedii fără plată pentru studii sau pentru alte interese personale.

(2) Cererea de suspendare a raportului de serviciu se face în scris, motivat, cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de data de la care se solicită suspendarea.

Art. 63. — Pe perioada suspendării raportului de serviciu, secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, este obligat să rezerve postul aferent funcției publice parlamentare respective. Numirea pe funcție se face pe o perioadă determinată.

SECȚIUNEA a 3-a

Încetarea raportului de serviciu

Art. 64. — Încetarea raportului de serviciu al funcționarului public parlamentar are loc în următoarele condiții:

a) prin demisie;

b) prin eliberare din funcția publică parlamentară;

c) prin destituire din funcția publică parlamentară;

d) prin pensionare;

e) prin acordul părților, consemnat în scris;

f) de drept.

Art. 65. — Funcționarul public parlamentar poate demisiona din funcție, cu obligația notificării în scris secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz. Demisia nu trebuie motivată și produce efecte la 30 de zile calendaristice de la înregistrare.

Art. 66. — (1) Secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, va dispune eliberarea din funcție prin ordin, care se comunică funcționarului public parlamentar în termen de 5 zile lucrătoare de la emitere, pentru motive neimputabile acestuia, în următoarele cazuri:

a) reducerea personalului, ca urmare a reorganizării activității, prin desființarea postului ocupat de funcționarul public parlamentar;

b) ca urmare a admiterii cererii de reintegrare în funcția ocupată de către alt funcționar public parlamentar, a unui funcționar public eliberat sau destituit nelegal ori pentru motive neîntemeiate, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești de reintegrare;

c) starea sănătății fizice sau/și psihice a funcționarului public parlamentar, constatată prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, nu îi mai permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare funcției publice parlamentare deținute.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, este obligat să acorde funcționarului public parlamentar care urmează să fie eliberat un preaviz de 30 de zile calendaristice.

(3) Funcționarul public parlamentar poate fi eliberat din funcție în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) numai dacă nu există funcții publice parlamentare vacante corespunzătoare în cadrul structurilor Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

Art. 67. — Destituirea din funcția publică parlamentară se dispune, prin ordin, de secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, și se comunică funcționarului public parlamentar în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii, în următoarele cazuri:

a) ca sancțiune disciplinară aplicată pentru săvârșirea repetată a unor abateri disciplinare sau a unei abateri disciplinare care a avut consecințe grave;

b) dacă s-a ivit un motiv legal de incompatibilitate, iar funcționarul public parlamentar nu acționează pentru încetarea acestuia într-un termen de 10 zile de la data intervenirii cazului de incompatibilitate.

Art. 68. — Raportul de serviciu încetează de drept în următoarele situații:

a) la data decesului;

b) la data rămânerii irevocabile a hotărârii judecătorești de declarare a morții funcționarului public parlamentar;

c) dacă funcționarul public parlamentar nu mai îndeplinește una dintre condițiile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a), d) și e);

d) ca urmare a constatării nulității absolute a actului administrativ de numire în funcție, de la data la care nulitatea a fost constatată prin hotărâre judecătorească definitivă;

e) când funcționarul public parlamentar a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru săvârșirea unei infracțiuni contra umanității, contra statului sau contra autorității, de serviciu sau în legătură cu serviciul, de fals ori pentru fapte de corupție sau a unei infracțiuni săvârșite cu intenție care îl face incompatibil cu exercitarea unei funcții publice, cu excepția situației în care a intervenit reabilitarea;

f) când funcționarul public parlamentar a fost condamnat printr-o hotărâre definitivă prin care s-a dispus aplicarea unei sancțiuni privative de libertate;

g) ca urmare a interzicerii exercitării funcției, ca măsură de siguranță ori ca pedeapsă complementară, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești prin care s-a dispus interdicția;

h) la data expirării termenului pentru care a fost exercitată cu caracter temporar funcția publică.

Art. 69. — Raportul de serviciu încetează de drept la data comunicării deciziei de pensionare a funcționarului public parlamentar pentru limită de vârstă ori invaliditate.

Art. 70. — Constatarea cazului de încetare a raportului de serviciu, în situațiile prevăzute la art. 65 și 69, se face prin ordin al secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, în termen de 5 zile lucrătoare.

Art. 71. — (1) La încetarea raportului de serviciu, funcționarul public parlamentar își păstrează drepturile dobândite în cadrul carierei, cu excepția cazului în care raportul de serviciu a încetat din motive imputabile acestuia.

(2) Funcționarul public parlamentar, la încetarea raportului de serviciu, are obligația de a preda lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu.

Art. 72. — În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public parlamentar le consideră neîntemeiate, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în termen de 30 de zile calendaristice de la comunicare, cu plata unor despăgubiri egale cu drepturile bănești de care acesta ar fi beneficiat pe acea perioadă.

Art. 73. — (1) Funcționarii publici parlamentari al căror raport de serviciu a încetat pentru motive neimputabile în condițiile art. 64 lit. d) și ale art. 66 beneficiază de o indemnizație egală cu 7 salarii lunare brute, care se impozitează potrivit legii. În sensul prezentului articol, prin *salariu lunar brut* se înțelege salariul de bază brut lunar și sporurile din ultima lună de activitate.

(2) Indemnizația prevăzută la alin. (1) se acordă o singură dată în decursul carierei de funcționar public parlamentar.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul decesului funcționarului public parlamentar aflat în activitate. În acest caz, de indemnizație beneficiază soțul sau soția și copiii care se aflau în întreținerea funcționarului public parlamentar la data decesului.

Art. 74. — (1) Funcționarii publici parlamentari din structurile de specialitate ale Parlamentului au dreptul la asigurări sociale, în condițiile legii.

(2) Funcționarii publici parlamentari cu o vechime în muncă de 30 de ani au dreptul la pensie pentru limită de vârstă la împlinirea vârstei de 65 de ani.

(3) La împlinirea vârstei prevăzute la alin. (2), funcționarii publici parlamentari cu o vechime în muncă de 30 de ani, din care cel puțin 14 ani în structurile Parlamentului, beneficiază de pensie de serviciu în cuantumul prevăzut la art. 82 din Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pentru fiecare an ce depășește vechimea de 14 ani în Parlament, se adaugă la cuantumul pensiei câte 1% din venit, fără a se putea depăși venitul brut avut la data pensionării.

(5) Pensiile de serviciu și pensiile de urmaș, stabilite în condițiile prezentei legi, se actualizează prin aplicarea la cuantumul pensiei de serviciu aflate în plată a procentului de majorare a salariului de bază de care beneficiază funcționarul public parlamentar aflat în activitate, cu aceeași vechime, nivel de salarizare și funcție publică. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie mai mică, se păstrează pensia aflată în plată.

(6) Partea din pensia de serviciu care depășește nivelul pensiei din sistemul asigurărilor sociale de stat se suportă din bugetul de stat.

(7) La data intrării în vigoare a prezentei legi*, pensiile pentru limită de vârstă și vechime integrală ale celor care au ocupat, cel puțin 4 ani, funcții corespunzătoare funcționarului public parlamentar în structurile de specialitate ale Parlamentului se recalculează și se actualizează în acord cu dispozițiile alin. (3) și (5), avându-se în vedere venitul brut lunar al funcționarului public parlamentar în activitate corespunzător funcției avute la data pensionării.

Art. 75. — (1) Funcționarii publici parlamentari care au o vechime în muncă de 30 de ani, din care cel puțin 14 ani în structurile Parlamentului, pot solicita pensionarea și înainte de împlinirea vârstei de 65 de ani, dar nu mai devreme de 60 de ani; dispozițiile art. 74 alin. (3)—(6) din prezenta lege se aplică în mod corespunzător.

(2) De drepturile prevăzute la alin. (1) și la art. 74 alin. (3), (5) și (6) din prezenta lege beneficiază și funcționarii publici parlamentari cu o vechime în muncă de 30 de ani, din care în structurile Parlamentului între 4—14 ani, în acest caz cuantumul pensiei prevăzut la art. 74 alin. (3) fiind micșorat cu 1% pentru fiecare an care lipsește din vechimea de 14 ani.

Art. 76. — La calculul vechimii în structurile Parlamentului prevăzute la art. 74 și 75 se ia în considerare, după caz, și perioada în care funcționarul public parlamentar a avut calitatea de deputat sau de senator.

Art. 77. — La îndeplinirea condițiilor de pensionare prevăzute la art. 74—76, funcționarul public parlamentar optează pentru pensia calculată conform prevederilor prezentei legi sau pentru pensia calculată în condițiile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, ori ale altor legi speciale din cadrul sistemului public.

Art. 78. — Funcționarii publici parlamentari care împlinesc vârsta de pensie își pot continua activitatea cu aprobarea secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

Art. 79. — Funcționarii publici parlamentari se pot asigura și la instituțiile private de asigurări sociale, în condițiile legii.

Art. 80. — (1) Persoanele care îndeplinesc condițiile de pensionare prevăzute de prezenta lege beneficiază de prevederile art. 74 și 75, după caz, chiar dacă la data pensionării ocupă o altă funcție sau au o altă ocupație, după caz. În acest caz, pensia se stabilește pe baza drepturilor salariale pe care le are un funcționar public parlamentar în activitate cu aceeași vechime, nivel de salarizare și funcție publică.

(2) De prevederile alin. (1) pot beneficia numai persoanele al căror raport de serviciu a încetat în condițiile art. 64 lit. a), b) și e) din prezenta lege.

Art. 81. — (1) Au dreptul la pensie de urmaș copiii și soțul supraviețuitor al funcționarului public parlamentar dacă, la data decesului, acesta beneficia de pensie de serviciu sau îndeplinea condițiile pentru obținerea unei pensii de serviciu.

(2) Copiii au dreptul la pensia de urmaș până la împlinirea vârstei de 16 ani, respectiv până la împlinirea vârstei de 26 de ani, dacă își continuă studiile într-o formă de învățământ organizat potrivit legii, sau pe durata invalidității de gradul I sau II, în condițiile în care invaliditatea s-a ivit până la împlinirea vârstei de 16 ani sau a celei de 26 de ani, dacă și-au continuat studiile într-o formă de învățământ organizat potrivit legii.

(3) Soțul supraviețuitor are dreptul la pensie de urmaș la împlinirea vârstei de pensionare prevăzute la alin. (2) al art. 74 și, respectiv, la alin. (1) al art. 75, dacă durata căsătoriei a fost de cel puțin 15 ani.

(4) Soțul supraviețuitor are dreptul la pensie de urmaș, indiferent de vârstă, pe perioada în care este invalid de gradul I sau II și dacă durata căsătoriei a fost de cel puțin 5 ani.

(5) Soțul supraviețuitor are dreptul la pensie de urmaș, indiferent de vârstă și de durata căsătoriei, dacă decesul soțului s-a produs ca urmare a unui accident de muncă, a unei boli profesionale sau a tuberculozei și dacă nu realizează venituri dintr-o activitate profesională pentru care asigurarea este obligatorie.

(6) Cuantumul pensiei de urmaș se stabilește prin aplicarea unui procent din pensia de serviciu aflată în plată sau din pensia de serviciu la care ar fi avut dreptul funcționarul public parlamentar la data decesului, în funcție de numărul urmașilor îndreptățiți, astfel:

- a) pentru un singur urmaș — 50%;
- b) pentru 2 urmași — 75%;
- c) pentru 3 sau mai mulți urmași — 100%.

(7) Pensiile de urmaș se actualizează în condițiile alin. (5) al art. 74.

(8) Soțul supraviețuitor care are dreptul la o pensie proprie și îndeplinește condițiile prevăzute de prezenta lege pentru obținerea pensiei de urmaș poate opta pentru cea mai avantajoasă pensie.

(9) Drepturile de pensie de urmaș stabilite potrivit prevederilor prezentei legi se acordă începând cu luna următoare depunerii cererii.

(10) Până la adoptarea unui statut propriu, prevederile alin. (1)—(9) se aplică și urmașilor funcționarilor publici din cadrul Consiliului Legislativ și membrilor acestuia.

CAPITOLUL VI

Răspunderea disciplinară a funcționarilor publici parlamentari

Art. 82. — Funcționarii publici parlamentari răspund disciplinar, contravențional, civil și penal, în condițiile legii.

Art. 83. — (1) Funcționarii publici parlamentari răspund disciplinar pentru abaterile de la îndatoririle de serviciu.

*) Aplicarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar a fost suspendată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2006 pentru suspendarea aplicării prevederilor Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, până la data intrării în vigoare a Legii nr. 271/2006 privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2006 pentru suspendarea aplicării prevederilor Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 30 august 2006.

(2) Constituie abatere disciplinară:

- a) încălcarea prevederilor legale privind interdicțiile funcționarilor publici parlamentari;
- b) desfășurarea de activități publice cu caracter politic în timpul programului de lucru;
- c) refuzul nejustificat de a îndeplini o îndatorire ce îi revine potrivit fișei postului sau dispusă de conducătorul ierarhic superior;
- d) neglijență gravă sau repetată în rezolvarea lucrărilor;
- e) întârzierea sistematică în efectuarea lucrărilor;
- f) absența nemotivată de la serviciu sau întârzierea ori plecarea înainte de termen de la program în mod repetat;
- g) atitudinea ireverențioasă în timpul exercitării funcției;
- h) nerespectarea reglementărilor legale referitoare la secretul de serviciu, secretul profesional sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter;
- i) manifestările care aduc atingere prestigiului Parlamentului;
- j) utilizarea funcției în afara Parlamentului, cu excepția cazului în care aceasta urmărește realizarea sarcinilor de serviciu.

(3) Nu constituie abatere disciplinară fapta săvârșită în condițiile alin. (2) lit. b) de funcționarul public parlamentar care își desfășoară activitatea la Cancelaria președintelui, la cabinetele membrilor Biroului permanent, la cabinetele liderilor grupurilor parlamentare și la grupurile parlamentare.

Art. 84. — Sancțiunile disciplinare care se pot aplica funcționarilor publici parlamentari, proporțional cu gravitatea faptelor, sunt:

- a) mustrarea;
- b) avertismentul;
- c) diminuarea drepturilor salariale lunare brute cu 5—10%, pe o perioadă de la o lună la 3 luni;
- d) suspendarea dreptului de promovare pe o perioadă de 1—3 ani;
- e) trecerea într-o funcție inferioară, pe o perioadă de 6—12 luni, cu diminuarea corespunzătoare a salariului de bază;
- f) revocarea din funcția de conducere ocupată și trecerea pe o funcție de execuție;
- g) destituirea din funcție.

Art. 85. — (1) Sancțiunea disciplinară se aplică de către secretarul general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, în cel mult 30 de zile de la data luării la cunoștință despre abaterea săvârșită, dar nu mai mult de un an de la data săvârșirii acesteia.

(2) Sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 84 lit. a) și b) se pot aplica direct de către șefii de departament ori directorii generali sau, după caz, de către directorii structurilor în care își desfășoară activitatea cel în cauză.

(3) La aplicarea și individualizarea sancțiunii disciplinare se va ține seama de cauzele și gravitatea abaterii disciplinare, împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, gradul de vinovăție și consecințele abaterii, comportarea generală în serviciu a funcționarului public parlamentar, precum și de existența, în antecedentele acestuia, a altor sancțiuni disciplinare care nu au fost radiate în condițiile legii.

(4) Sancțiunea disciplinară nu poate fi aplicată decât după cercetarea prealabilă a faptei imputate și după audierea funcționarului. Audierea funcționarului trebuie consemnată în scris, sub sancțiunea nulității. Refuzul acestuia de a se prezenta la audiere sau de a semna o declarație pritoare la abaterile imputate se consemnează într-un proces-verbal. În astfel de cazuri, sancțiunea poate fi aplicată fără audierea acestuia.

Art. 86. — (1) Împotriva sancțiunilor disciplinare, aplicate în condițiile art. 85 alin. (2), funcționarul public parlamentar se poate adresa secretarului general cu contestație, în termen de 15 zile de la data comunicării sancțiunii aplicate. Secretarul

general se pronunță cu privire la contestație în termen de 10 zile de la primirea acesteia, solicitând, dacă apreciază necesar, și avizul comisiei de disciplină.

(2) Secretarul general și secretarul general adjunct pot fi sancționați disciplinar de către Biroul permanent al Camerei Deputaților sau al Senatului, după caz, pentru abateri disciplinare, cu sancțiunile prevăzute la art. 84.

Art. 87. — (1) În cadrul Camerei Deputaților și Senatului se constituie câte o comisie de disciplină.

(2) Modul de constituire a comisiei de disciplină, componența, atribuțiile, modul de sesizare și procedura de lucru ale acesteia se stabilesc de către Biroul permanent al fiecărei Camere a Parlamentului.

Art. 88. — Funcționarul public parlamentar nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea ordinului ori dispoziției de sancționare, în condițiile legii.

Art. 89. — (1) Sancțiunile disciplinare se radiază de drept, după cum urmează:

a) în termen de 6 luni de la aplicare, sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 84 lit. a) și b), dacă funcționarul public parlamentar sancționat cu una dintre aceste sancțiuni nu a săvârșit o altă abatere disciplinară în această perioadă;

b) în termen de un an de la expirarea termenului pentru care au fost aplicate, sancțiunile prevăzute la art. 84 lit. c)—f), dacă funcționarul public parlamentar sancționat cu una dintre aceste sancțiuni nu a săvârșit o altă abatere disciplinară în această perioadă.

(2) Radierea sancțiunii disciplinare prevăzute la alin. (1) se constată prin act administrativ al secretarului general al Camerei Deputaților sau Senatului, după caz.

Art. 90. — Răspunderea contravențională a funcționarului public parlamentar se angajează, potrivit legii, în cazul în care acesta a săvârșit o contravenție în timpul și în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Art. 91. — Răspunderea civilă a funcționarului public parlamentar se angajează pentru:

a) pagubele produse cu vinovăție patrimoniului Camerei Deputaților sau Senatului, după caz;

b) nerestituirea în termenul legal a sumelor ce i s-au acordat necuvenit;

c) daunele plătite de Camera Deputaților sau Senat, după caz, în calitate de comitent, unor terțe persoane, în temeiul unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

Art. 92. — (1) Răspunderea funcționarului public parlamentar pentru infracțiunile săvârșite în timpul exercitării funcției în care este numit sau în legătură cu aceasta se stabilește potrivit legii penale.

(2) În cazul în care, în urma sesizării parchetului sau a organului de cercetare penală, s-a dispus începerea urmăririi penale, secretarul general va lua măsura suspendării funcționarului public parlamentar din funcția pe care o deține.

(3) Dacă parchetul dispune scoaterea de sub urmărire penală ori încetarea urmăririi penale în cazul prevăzut la alin. (2), precum și în cazul în care instanța judecătorească dispune achitarea sau încetarea procesului penal, suspendarea din funcție încetează, iar secretarul general al Camerei Deputaților ori Senatului, după caz, este obligat să acorde salariul și celelalte drepturi cuvenite funcționarului public parlamentar pe perioada suspendării.

CAPITOLUL VII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 93. — (1) Persoanele care, la data intrării în vigoare a prezentei legi*, sunt încadrate în structurile Parlamentului și desfășoară activitățile prevăzute la art. 3 și la art. 5 alin. (2) se

*) A se vedea nota de subsol de la art. 74 alin. (7).

numesc, în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a)—g), în funcțiile publice parlamentare prevăzute în anexa la prezenta lege, corespunzător funcțiilor deținute la această dată. Odată cu numirea, funcționarii publici parlamentari depun jurământul de credință, potrivit art. 17 alin. (5)—(7).

(2) Stabilirea funcției de conducere și a funcției de execuție se face pentru fiecare salariat, avându-se în vedere nivelul studiilor, vechimea în specialitate, nivelul încadrării avute, fișa postului, fișa de evaluare pe anul anterior, precum și complexitatea și responsabilitatea funcției.

(3) În cazul în care persoana nu are vechimea minimă prevăzută de prezenta lege pentru acea funcție, numirea se face în funcția deținută la data intrării în vigoare a legii*), la nivelul de salarizare avut.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător și persoanelor care sunt încadrate în structurile Parlamentului în care se desfășoară activitățile prevăzute la art. 3 și la art. 5 alin. (2) și care, la data intrării în vigoare a prezentei legii*), sunt detașate sau suspendate.

(5) De prevederile art. 41, art. 43 și ale art. 73—75 beneficiază și personalul prevăzut la art. 5 alin. (4).

Art. 94. — (1) Până la adoptarea unui statut propriu, prevederile art. 44 și ale art. 73—75 din prezenta lege se aplică și funcționarilor publici din cadrul Consiliului Legislativ — organ

consultativ de specialitate al Parlamentului — și membrilor acestuia.

(2) Perioada în care persoanele prevăzute la alin. (1) desfășoară activitate în cadrul Consiliului Legislativ constituie vechime în structurile Parlamentului.

Art. 95. — În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legii*). Regulamentul intern al personalului din structurile Camerei Deputaților sau Senatului, după caz, va fi pus de acord cu prevederile prezentei legi.

Art. 96. — Normele cu privire la stabilirea pensiei de serviciu prevăzute de prezenta lege vor fi aprobate printr-o convenție încheiată între secretariatele generale ale celor două Camere ale Parlamentului, Consiliul Legislativ și Casa Națională de Pensii și alte Drepturi de Asigurări Sociale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 97. — Prezenta lege se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu cele ale Legii nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcționarilor publici, republicată, cu cele ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu orice alte dispoziții legale, în măsura în care nu contravin prezentei legi.

*) A se vedea nota de subsol de la art. 74 alin. (7).

ANEXĂ

CLASIFICAREA funcțiilor publice parlamentare și condițiile de studii

I. Funcțiile publice parlamentare de conducere din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor
1.	Funcții publice parlamentare corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici	
	a) Secretar general	S
	b) Secretar general adjunct	S
	c) Șef departament, director general	S
2.	Funcții publice parlamentare de conducere	
	a) Director, director adjunct	S
	b) Șef serviciu, șef secție	S
	c) Șef birou	S

II. Funcțiile publice parlamentare de execuție din structurile de specialitate ale Camerei Deputaților și Senatului

Nr. crt.	Funcția	Nivelul studiilor
1.	Consilier parlamentar	S
2.	Expert parlamentar	S
3.	Consultant parlamentar	S
4.	Șef cabinet*)	S, SSD, PL, M
5.	Referent**)	SSD, PL, M
6.	Stenodactilograf	PL, M

*) Funcția de șef cabinet se utilizează la cabinetele membrilor birourilor permanente, la comisiile permanente, la secretarii generali și secretarii generali adjuncti, precum și la departamente și la direcțiile generale, după caz.

**) Persoanele cu studii generale absolvite cu diplomă, care, la data intrării în vigoare a prezentei legi, desfășoară activități de natura funcției publice, potrivit prezentei legi, vor putea fi menținute în funcția publică parlamentară ca funcționar public parlamentar.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile art. II—IV din Legea nr. 113/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, care nu au fost încorporate în textul republicat al Legii nr. 7/2006 și care se aplică, în continuare, ca dispoziții proprii ale Legii nr. 113/2009:

„**Art. II.** — Prevederile alin. (2¹) al art. 5^{*}) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta lege, se aplică de la data de 1 ianuarie 2010.

Art. III. — (1) Prevederile art. 71 alin. (1)**) din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege se aplică și funcționarilor publici parlamentari al căror raport de serviciu a încetat în condițiile art. 62 lit. d)***)

*) Art. 5 alin. (2¹) a devenit în urma renumerotării art. 5 alin. (3).

***) Art. 71 alin. (1) a devenit în urma renumerotării art. 73 alin. (1).

****) Art. 62 lit. d) a devenit în urma renumerotării art. 64 lit. d).

*****) Art. 64 a devenit în urma renumerotării art. 66.

și art. 64****) din Legea nr. 7/2006, cu modificările și completările ulterioare, până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Cheltuielile suplimentare determinate prin acordarea indemnizației potrivit alin. (1) vor fi asigurate prin bugetul Camerei Deputaților, respectiv al Senatului, în mod eșalonat în cursul anilor 2009 și 2010.

(3) Procedura privind plata cheltuielilor care rezultă din aplicarea prevederilor art. 71 alin. (1)**) din Legea nr. 7/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se aprobă de Biroul permanent al fiecărei Camere, la propunerea secretarilor generali ai acestora.

Art. IV. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea Camerei Deputaților, respectiv a Senatului modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetelor celor două Camere pe anul 2009.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 430679